

Αυτά που ποτέ δε διάβασα για το βιβλίο του Γιάννη Σκαραγκά "Ο ουρανός που ονειρεύτηκες":

Ζούμε σε μια χώρα που ξεχνά να προστατεύει την αγάπη της Έχουμε μια ανικανότητα να σχηματίσουμε ένα πλήρες συναίσθημα στον χρόνο, βρισκόμαστε εδώ εκεί αλλάζοντας ονόματα πρόσωπα και προσωπεία παραποιώντας γεγονότα και κρυμμένοι πάντα, χτυπάμε ύπουλα την αμνησία των υπολοίπων κάθε που βρισκόμαστε σε έκλαμψη, με έναν φόβο μήπως και πάψουμε να παραμένουμε ανικανοποίητοι, με έναν τρόπο μη και δικαιωθούμε πριν την ώρα μας.

Είμαστε τώρα εδώ καθισμένοι σε καρέκλες να ακούμε μια παρουσίαση και ταυτόχρονα ο καθένας ανάλογα με το ενδιαφέρον που βρίσκει είναι σε ένα σαλόνι πλοίου που φεύγει σε ένα λόμπυ ξενοδοχείου για μια συνάντηση, σε ένα δωμάτιο μπροστά στον υπολογιστή του σε μια παραλία να ρίχνει πέτρες στη θάλασσα η ο λεπτοδείκτης ενός παλιό ρολογιού κληρονομιά από τον παππού του. Είμαστε εδώ και ταυτόχρονα με άλλη προσωπικότητα αλλού, χωρίς να μας κατηγορεί κανείς για σχιζοφρένεια. Είναι απλά ο μυστικός τρόπος να ξορκίσουμε την πλήξη μας μυστικά από όλους.

Οι ήρωες του Γιάννη Σκαραγκά είναι η προσομοίωση όλων μας, δεν μπορούμε να ταυτιστούμε με κάποιον ξεχωριστά, απλά δηλώνουν πιο εύκολα από μας τη δική τους μυθολογική συνωμοσία όχι για να γίνουν οι ήρωες του βιβλίου απλά για να μας προκαλέσουν να μπούμε και μεις στην ιστορία.

Επίσης οι ήρωες του βιβλίου ξέρουν από σύνορα, από ζώνες ελέγχου και βεβαίως από τρόπους εξαπάτησης των πάντων. Σαν γνήσια αλληγορικοί χαρακτήρες πρώτα του ίδιου του αναγνώστη τους.

Ομολογώ ότι αντιστάθηκα αφάνταστα. Ως την σελίδα 86 το κατάφερα με λίγους καφέδες ένα μήλο που καθάρισα όσο πιο αργά μπορούσα, έχοντας κλείσει με πόζα το βιβλίο, ξέρετε με έναν τρόπο σαν με τον θόρυβο τρομάζουν οι σελίδες . Όμως ως εκεί. Μετά είτε από κούραση να αντιστέκομαι, είτε γιατί η Χουλιέττα, από το Ιουλιέττα με κατάφερε να την εμπιστευτώ. Παραδόθηκα. Και το σταμάτησα λίγο πριν την τελευταία ανεπίδοτη επιστολή. Στο ενδιάμεσο μίλησα αρκετές φορές. Έκλεβα ατάκες από τους κιβδηλοποιούς του Αντρέ Ζίντ και τις πέταγα στους ήρωες , αυτοί απτόητοι στο επιδέξιο χειρισμό του Γιάννη Σκαραγκα με αγνοούσαν και σε κάθε κεφάλαιο μου άνοιγαν μια μυστική τρύπα να δω κάτι από την ψυχή τους. Όπως στη ζωή που λέμε καλημέρα και κάποια μέρα ο άνθρωπος που χαιρετάμε έρχεται και μας αγκαλιάζει λέγοντας μας, αγάπη μου η μας πυροβολεί λέγοντας μας προδότες. Τώρα που το λέω μου φαίνεται απλό. Σαν την πρώτη ανάγνωση του βιβλίου του Γιάννη Σκαραγκα, όμως ας το ομολογήσουμε όλα αυτά είναι που κάνουν τη ζωή άξια να καταγραφεί κι ας μας πονάνε.

Μετά πήρε το Νόμπελ ο Πατρίκ Μοντιανό κι ακούγοντας τον να μιλάει για την υποχρέωση του συγγραφέα να ξορκίζει την λήθη, Βυθίστηκα στην ιστορία με την ίδια αίσθηση αμνησίας του ήρωα, με την ίδια καχυποψία για τις ταυτότητες, με την ίδια οδύνη ότι αυτό που τελικά κρύβεται είναι ότι σου

πρωτοφανερώνεται, αρκεί να ξέρεις να το δεις, κι ας έβλεπα ότι τα ρούχα που μου πάσαραν για δικά μου ήταν κάποιου άλλου, κι έτσι άρχισα να ξαναδιαβάζω κάτι ακόμη πιο σκληρό. Γατί είναι ανελέητο να διαπιστώνω πως είμαι εγώ όταν γίνομαι λέξη, μετά πρόταση μετά διάλογος και περιγραφή, εγώ ως κεφάλαιο ενός βιβλίου που με περιέχει και με ξεβράζει στις πιο σκληρές πέτρες της ακτής που λέμε πραγματικότητα τώρα.

Δεν ξέρω αν όλο αυτό είναι καλό. Δεν ξέρω τι λένε όταν παρουσιάζουν βιβλία που έχουν γράψει φίλοι . Δε νομίζω να το μάθω ποτέ. Όμως ευχαριστώ τον Γιάννη που χάρη στον ουρανό που ονειρεύτηκα γλίτωσα τόσα χρήματα και ώρες από άσκοπες ψυχαναλυτικές συνεδρίες κι έγινα λίγο πιο ανθεκτικός στον πόνο. Τον πόνο που μου επιφυλάσσει το μέλλον. Διαβάζοντας ταυτόχρονα μια πραγματικά μοντέρνα λογοτεχνία. Τον ευχαριστώ.

Τέλλος Φίλης